

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1581/2021
13.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Јовановић, адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ АД Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 81/21 од 18.03.2021. године, у седници одржаној 13.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 81/21 од 18.03.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 161/20 од 10.12.20220. године, тај суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одбацио тужбу.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 81/21 од 18.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажог другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 1, члана 420. и 447. ЗПП.

Испитујући побијано решење на основу члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе Закона о парничном поступку, што је било и могло бити од утицаја на законитост и правилност побијаног решења.

Према стању у списима, тужилац је тужбом тражио да се утврди да је ништав члан 52. став 1. Колективног уговора туженог број .. од 18.05.2016. године, којом одредбом је регулисана висина основне зараде за најједноставнији рад у износу од 7.616,98 динара, због несагласности ове одредбе Колективног уговора са чланом 111. и 112. Закона о раду. Ово стога што се у складу са наведеним одредбама закона минимална зарада одређује на основу Одлуке о минималној цени рада коју утврђује Социјално-економски савет РС, док је спорном одредбом Колективног уговора туженог зарада за најједноставнији рад одређена према бруто износу. Тужилац је у тужби навео да то има као крајњу последицу да је основна зарада тужиоца која је регулисана уговором о раду закљученим између странака мања у односу на законом прописану, с обзиром да се основна зарада тужиоца мора обрачунати множењем коефицијента запосленог са минималном ценом рада у складу са Одлуком Социјално-економског савета РС.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови, применом члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, члана 16. став 1. и 2. и члана 443. ЗПП, оценили да у овом случају није у питању спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, измене и допуне колективног уговора између учесника колективног уговора за које би био надлежан виши суд, већ поступак за оцену законитости спорне одредбе Колективног уговора, односно њене усклађености са законом, који је, према члану 45. Закона о Уставном суду у надлежности Уставног суда.

Чланом 23. став 1. тачка 8. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у првом степену суди у споровима поводом колективних уговора ако спор није решен пред арбитражом.

Чланом 16. став 1. ЗПП, прописано је да суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли решавање спора спада у судску надлежност, док је ставом 2. прописано да ће се огласити ненадлежним, укинати спроведене радње у поступку и одбацити тужбу, ако у току поступка утврди да за решавање спора није надлежан суд него неки други орган. Чланом 443. ЗПП прописано је да у поступку у парницама поводом колективног уговора учесници у закључивању колективног уговора остварују заштиту права када настане спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, односно измена и допуна закљученог колективног уговора, под условом да спор о спорном питању није решен мирним путем илу путем арбитраже коју су образовали учесници колективног уговора у складу са одредбама посебног закона.

Чланом 45. тачка 5. Закона о Уставном суду, прописано је да Уставни суд одлуком утврђује да колективни уговор није у сагласности са Уставом и законом.

Када се имају у виду напред цитиране одредбе закона и шта се тужбом тражи, то је правилан закључак нижестепених судова да суд опште надлежни није надлежан да одлучују о захтеву тужиоца, имајући у виду да је оцена законитости спорне одредбе Колективног уговора према одредби члана 45. тачка 5. Закона о Уставном суду у надлежности Уставног суда, већ би били надлежни уколико се тражи утврђење ништавости колективног уговора због разлога прописаних чланом 443. ЗПП, у ком случају би на основу члана 23. Закона о уређењу судова за одлучивање био надлежан Виши суд у Београду.

Стога су оцењени, као неосновани наводи ревизије тужиоца и на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**